

Eikä Jumalan lamppu ollut vielä sammunut 1. Sam 3:3

PYHÄKÖN LAMPPU

Helgedomens Lampa 1 / 2024

Kirkko ja
armolahjat

Seurakunnan rakennukseksi

Armo omistetaan yhdessä

”ARMOLAHJAT KÄYTÖSSÄ?”

✍️ JUHANA POHJOLA, PIISPA

Toimivatko armolahjat Lähetysshiippakunnassa?” Tätä minulta kysytään usein. Mitä sitten vastaan? Ilman muuta! Kirkkomme elää ja hengittää Pyhää Hengen voimasta! Mutta se ei tarkoita, että luterilaisena kirkkona haluaisimme omaksua uushelluntalaisuuden opillisia painotuksia tai karismaattisen liikkeen jumalanpalveluskäytäntöjä.

Miten sitten armolahjat käytännössä näkyvät seurakunnissamme? Juuri siten, miten mottomme ilmaisee.

”Jumalanpalvelus elämäksi”. Uusi testamentti puhuu armolahjoista (kharisma) ja Hengen lahjoista (pneumatika). Pääpaino sanalla kharisma on Jeesuksessa. ”Sillä synnin palkka on kuolema, mutta Jumalan armolahja on iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa.” (Rm.6:23, 5:15, 2.Kr.1:11). Jumalanpalvelus on elämäksi, koska Kristus antaa itsensä ja ristinansionsa lahjana meille armosta. Messussa toteutuu Paavalin opetus Hengen lahjoista: ”...söivät kaikki samaa hengellistä ruokaa ja joivat kaikki samaa hengellistä juomaa.” (1.Kr.10:3) Pastori palvelee, sillä hänelle on annettu Hengen viran armolahja (1.Tm.4:14). Seurakuntana vastaanamme Hengen sanoin: ”Täytyykää Hengellä puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämesänne Herralle.” (Ef.5:18) Rukouksen läpäisemässä messussa toteutuu Jeesuksen lupaus jumalanpalveluksesta Hengessä ja totuudessa (Jh.4:24).

”Seurakunta kodiksi”. Jumalan perheenä eläminen merkitsee yhteistä vastuuta. Niin kuin jokaisessa kodissa, niin myös seurakuntakodissa pätee kaksi lainalaisuutta. Ensinnäkin jokai-

sella jäsenellä on oma erityinen lahja ja vastuu palvella. Toiseksi kaikki kyvyt ja lahjat tulevat yhteisen kodin hyväksi. ”Palvelkaa toisianne, kukin sillä armolahjalla, minkä on saanut”(1.Pt.4:10) ja ”...kaikki tapahtukoon rakennukseksi”(1.Kr.14:26). Kysymys ei ole yksilökeskeinen, miten minä voin hengellisesti toteuttaa itseäni vaan yhteisöllinen, miten voin parhaiten palvella seurakuntaa ja sen tehtävää.

Missään kohtaa Raamatussa ei luotella, mitä kaikkia lahjoja ja tehtäviä seurakuntakodin rakentamisessa tulisi olla käytössä. Missään kohtaa ei liioin Isän luomisen, Pojan lunastuksen ja Pyhän Hengen pyhittämisen lahjoja aseteta vastakkain vaan päinvastoin Kolmiyhteisen Jumalan teot ovat meihin nähden jakamattomat (1.Kr.12:4-6). Isän monet luonnon lahjat Pyhä Henki ottaa käyttöönsä antaen myös uusia tarpeen mukaan. Toisten luontaiset vahvuudet Hengen käytössä auttavat johtamaan työtä (1.Pt.4:11). Toisilla on naimattomuuden armolahjan (1.Kr.7:7) myötä aikaa paremmin toisille. Toisilla on erityinen kutsu lahjoittaa seurakunnalle (Rm.12:8). Toisilla on viisauden sanat arvioida ajan virtauksia (1.Kr.12:8). Toisilla on kutsu rukouspiireissä rukoilla toisten puolesta (Rm.12:12), toisilla tehtävä ja lahja soveltaa Jumalan sanaa rakennukseksi, kehotukseksi ja lohdutukseksi (1.Kr.14:3). Nämä ja monet muut lahjat, tehtävät ja virat on käytössä seurakunnissamme yhteisessä rakennustyössä. Ja jos jotain puuttuu, sitä saamme anoa!

Lähetysshiippakunnassa emme seuraa maallistunutta ideologiaa, josta tuonpuoleisuus on karsittu ja Jumalan voimateot kadotettu. Mutta myös

painotamme, että Jumalan voima on kätkeyty heikkouteen ja että hän toimii luotujen välineiden kautta. Siksi rukoilemme sairaiden puolesta todistaen ihmeitä toinen toisensa jälkeen. Välillä Herra antaa avun lääkärien kautta, välillä selittämättömästi. Välillä Jumala antaa yli ymmärryksen käyvän rauhan kohdata kärsimys ja kuolema. Mutta aina hän antaa armonsa sanan lupaukset hädän keskellet! Kirkon työssä tarvitsemme Pyhän Henkeä taistelussa pimeydenvaltoja vastaan, välillä aivan niin, että Jumalan sanalla karkotetaan pahat henget. Kuka voisikaan luotella, mitä kaikkia kokemuksia, sanoja ja näkyjä Herran Henki on vaikuttanut omiensa parissa. Mitä niitä vertailemaan, vaan kaikesta mikä vetää meitä lähemmäs Jeesusta ja Raamatun ilmoitussanaa, me yhdessä kiitämme Herraamme!

Mutta tärkein kysymys ei ole, miten lahjat toimivat keskellämme vaan onko Lahjanantaja omanamme. Tähän apostoli meidät kiinnittää:

Ylistetty olkoon meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen Jumala ja Isä, joka on siunannut meitä taivaallisissa kaikella hengellisellä siunauksella Kristuksessa. (Ef.1:3)

UUSI SEURAKUNTA ALOITTA TOIMINTANSA HELSINGISSÄ

✍ EERO PIHLAVA

📷 LÄHETYSHIIPPAKUNNAN ARKISTO

Lähetyshiippakunnan kartalle syntyy uusi seurakunta ja sen jumalanpalvelukset alkavat 3. maaliskuuta 2024. Seurakunnan toimitilaksi muodostuu Helsingissä sijaitseva Luther-säätiön toimintakeskus Koinonia.

Seurakunnan perustamiseen osallistuu pääosin Markuksen seurakunnan jäseniä. Mukana on myös väkeä Tuomaksen seurakunnasta. Yhteisön pastorina toimii Eero Pihlava. Samalla Pihlava jatkaa päätoimisesti Tuomaksen seurakunnan pastorina.

Ensimmäinen seurakunnan perustamiseen osallistuvien seurakuntalaisten tapaaminen pidettiin 1. lokakuuta 2023. Tätä ennen perustamisesta oli keskusteltu niin Markuksen kuin Tuomaksen seurakunnissa.

Jari Kekäle kehysti puheenvuorossaan toiminnan tavoitteita lähetystyöhön viitaten: – Seurakuntaa perustettaessa on hyvä ajatella, että lähdemme perustamaan vähintään kahta seurakuntaa. Kekäleen sanojen tarkoituksena oli jäsentää alkavan seurakunnan toiminta lähetystyöksi. Toivon mukaan yhteisön toiminnan hedelmänä on jäsenmäärän kasvu ja myöhemmin uuden yhteisön lähettäminen seurakunnan perustamista varten. Seurakuntia perustamalla opitaan ja opetellaan perustamaan seurakuntia.

Uudenmaan seurakuntien uusi tilanne on myös rohkaiseva esimerk-

ki. Alkavan seurakunnan toiminta muuttaa Uudenmaan seurakuntien tilannetta kokonaisuudessaan. Seurakuntien nykyisistä jäsenistä osa lähetetään perustamaan uutta seurakuntaa. Lähettävien seurakuntien toimintaa täytyy uudelleen järjestää ja pastori Eero Pihlavan työnkuva muuttuu. Muutoksen seurauksena erityisesti Markuksen seurakunnan jäsen- ja vastuunkantajamäärä pienenee. Toivon mukaan seurakunnasta nousee uusia vastuunkantajia sekä hallitusvastuuseen että palvelutehtäviin.

Pastori Markus Pöyry kertoi Tampereella 9. joulukuuta pidetyssä seurakuntapäivässä esimerkin Luukkaan seurakunnan samankaltaisesta muutostilanteesta. Luukkaan luterilainen seurakunta jakautui kahteen yhteisöön vuonna 2017. Tilat olivat muodostuneet väkimäärältään suurelle seurakunnalle pieniksi. Muutoksen äärellä Pöyryn ja seurakuntalaisten mielessä oli kysymys uusista vastuunkantajista. Löytyisikö seurakunnalle uusia vastuunkantajia?

— Kahden yhteisön alettua meillä oli hämmästykseksemme nel-

jän entisen kanttorin lisäksi kolme uutta kanttoria. Suntuioita löydettiin myös lisää, Pöyry sanoi tilannetta kerratessaan.

Markus Pöyry mainitsi myös Luukkaan seurakunnan muutoksen nousseen sosiaalisesta tarpeesta. Jotkut seurakunnan jäsenistä kokivat, että heitä ei huomioitu riittävästi suuressa seurakunnassa.

— Muutoksen myötä yhteisöllisyys vahvistui. Uudet messuvieraat huomioitiin entistä paremmin ja jäsenet ottivat myös entistä paremmin toinen toisiaan huomioon, Pöyry sanoi.

Tervetuloa kotiin!

Uutta seurakuntaa perustava yhteisö toivottaa kaikki halukkaat tervetulleiksi uutta rakentamaan. Pyydämme myös esirukousta uuden alun ja Uudenmaan seurakuntien edestä.

Lisätietoja:

*Pastori Eero Pihlava, 0442025460
eero.pihlava@lhpk.fi*

Sisällys 1/2024

- 2 Pääkirjoitus
- 3 Uusi seurakunta aloittaa toimintansa Helsingissä
- 4 Seurakunnan rakentamiseksi
- 6 Nuoria Lähetyshiippakunnan seurakunnissa
- 7 Kirkkokokouksilla pubutaan

- 9 Raamattuopetus: Sen armon mukaan, mikä meille on annettu
- 10 Miten armolahjat näkyvät messussa?
- 11 Sund och osund karismatik
- 14 Musiikin lahja – haastattelussa Alli Pitkäpaasi
- 16 Hartaus

SEURAKUNNAN RAKENTAMISEKSI

PIISPA NEUVOO KÄYTTÄMÄÄN ARMOLAHJOJA OIKEIN

PAULIINA PYLVÄNÄINEN

JANNE KOSKELA JA WIKIMEDIA COMMONS

Emerituspiispaltamme Risto Soramieheltä on useamman kerran pyydetty esirukousta korvan parantumiseksi. Vuosien varrella lausutut rukoukset ovat päättyneet ihmeellisiin käänteisiin. – Voisin ruveta tätä rummuttamaan ja kutsumaan itseäni korvien parantajaksi, piispa toteaa. Saman tien hän kuitenkin lisää, ettei tee niin, sillä se ei olisi oikein. Joku voisi kysyä, miksi ei – kysehän on selvästi Raamatun mukaisesta parantamisen armolahjasta. Risto-piispan näkemys kutsuu meidät tutkimaan hetkeksi Raamattua hänen kanssaan.

JUMALAN ANTAMIA LAHJOJA

Olemme tottuneet ajattelemaan, että tietyt kristityt ovat karismaattisia. Tällä tarkoitetaan, että heillä on erityinen usko, kyky tai armo. – Uudessa testamentissa armolahjasta käytetään sanaa ”karisma”, mutta ei semmoista kristittyä olekaan, joka ei olisi karismaattinen, Risto-piispa toteaa. – Kristinuskon kokonaan karismaattista. Kyse on Jumalan armolahjasta. Jeesus itse on kaikkein

suurin armolahja. Paavali sanoo myös, että iankaikkinen elämä on Jumalan armolahja. Aina, kun ihmisen korvat avautuvat kuulemaan Kristuksen evankeliumin, olemme tekemisissä armolahjan kanssa, piispa perustelee.

Armolahjat ymmärretään usein erilaisiksi kyvyiksi. Ajatellaan, että Jumala antaa sellaisen, jotta ihmisen hengellisyys kehittyisi. Armolahjaa voidaan myös pitää osoituksena oikeasta uskosta. Piispa varoittaa vakavasti tällaisen puheen seurauksista: – Jokaisen kristityn elämässä uskon varjo on epäily. Jokainen meistä joutuu toisinaan miettimään, olenko oikeasti kristitty, hän huokaa. Kristitty joutuu epäilemään varsinkin omaa uskoaan. Jotta hän voisi tuntea olevansa oikeassa uskossa, hän saattaa toivoa kokevansa ihmeen, puhuvansa kielillä tai parantavansa sairaan. Viimeistään kuolinvuoteella tällainen ajattelutapa kohtaa loppunsa. – Viimeisissä kiusauksissa on heikkoa vastustaa omatuntoa ja perkelettä vetoamalla siihen, että on joskus puhunut kie-

lillä. Oikean uskon takeena eivät ole ihmeet, vaan evankeliumi Jeesuksen kuolemasta ja ylösnousemuksesta, piispa toteaa.

IHMELAHJOJAT OVAT HARVASSA

Paavali käsittelee kirjeissään ihmearmolahjoja. Hän kehottaa pyrkimään parhaisiin armolahjoihin, joista erityisessä roolissa ovat kielillä puhuminen, profetoiminen ja sairaiden parantaminen. Samassa yhteydessä Paavali kuitenkin hieman yllättäen lausuu rakkauden korkean veisun (1. Kor. 13). Tämä johtuu Risto-piispan mukaan ihmearmolahjojen aiheuttamasta hämmennyksestä. Jo silloin niitä kerättiin oman egon tai uskon pönkittämiseksi. Varsinainen armolahja on kuitenkin Jumalan rakkaus meihin Kristuksessa, ja siitä heijastunut rakkaus toisiin ihmisiin. Tämä ilmenee monin tavoin: oikeina, hyvinä sanoina, lohdutuksena, tietona, neuvoina, rohkaisuna. Joskus joku sanoo oikealla hetkellä jollekulle, että ”kuule, tämä, mitä sinä teet, on syntiä”. – Jos se ei ole armolahja, niin mikä sitten on, piispa kysyy.

Soramies on Raamattua lukiesaan pannut merkille, että ihmearmolahjojen määrä vähenee. Vielä Apostolien tekojen alussa niitä on enemmän kuin myöhemmin Uudessa testamentissa. – Jumala tekee koko ajan ihmeitä, mutta ihmearmolahjat eivät ole niitä, joita meidän pitäisi suurissa määrin käyttää. Minulla ei kuitenkaan ole mitään sitä vastaan, jos joku vaikkapa puhuu kielillä Paavalin ohjeitten mukaan: kotonansa, rukouksessa numeroa tekemättä, ja niin, että toinen selittää.

Vastaavasti nykyään ei ole enää profeetan virkaa siten, että Jumala opettaisi tietyn henkilön tuntemaan kaiken totuuden. Tämän lupauksen

Piispa Risto Soramiehen mukaan armolahjat ovat seurakunnalle annettuja lahjoja.

Jeesus antoi apostoleille ja sen hedelmänä meillä on Uusi testamentti. – Nykyaikana on todella yleistä todeta, että ”Jumala sanoi minulle” tai ”Jumala käski minun tehdä tämän”, piispa kuvaa. – Toki, jos asia on suoraan Raamatusta, näin voi sanoa, mutta muutoin ei. Tällöin asia ei ole lähtöisin Jumalasta, vaan ihmisen omasta mielestä tai toiveesta. Jumala voi toki antaa tietoa etukäteen, mutta profetaan virkaa auktoriteettina ei enää ole, piispa opettaa.

TARCOITETTU SEURAKUNNAN KÄYTTÖÖN

Mooseksen kirjoissa kerrotaan, miten Jumala antaa ilmestysmajan tekijöille kyvyn rakentaa sitä. Israelin kansa saa myös mielen, jonka vaikutuksesta rahat temppelin rakentamiseksi tulevat keräytyiksi. Soramiehen mukaan näissä oli kyse armolahjoista, vaikka Vanhassa testamentissa kyseistä sanaa ei käytetä.

Armolahjat eivät olekaan yksilölle, vaan seurakunnalle annettuja lahjoja. – Kun käyn messussa, joku on keittänyt kahvit ja toinen huolehtinut tiloista, piispa kuvailee. Seurakunnassa on pastori, joka hoitaa messun ja saarnaa. On ihmisiä, joiden kanssa voi keskustella huolistaan tai iloistaan, ja jakaa neuvoja. Kuinka suuriarvoista on, että seurakunta rakentuu näin, piispa iloitsee. – Kaikki, mitä ihminen voi tehdä, on sikäli armolahjaa, että olemme saaneet kaikki mahdollisuutemme ja kykymme Jumalan armosta. – Sekin on armolahja, että Jumala antaa tiettyjä ihmisiä joihinkin paikkoihin, piispa lisää. – Voisi sanoa, että seurakunnan virat, kuten pappisvirka, ovat armolahjoja. Kun puhumme seurakunnasta, meidän ei mielestäni tarvitse tehdä eroa, onko kyse armolahjasta tai luonnollisesta kyvystä. Mitä väliä, jos lahjaa käytetään Jumalan nimessä, Hänen kunniaukseen ja toisten ihmisten parhaaksi? Kyky on kuitenkin saatu Jumalalta. Jos se pyhitetään Jumalan käyttöön ja Jumalaa kiitetään siitä, se on varmasti armolahja, piispa opettaa.

Koska armolahjat ovat seurakunnalle annettuja lahjoja, kristityn ei ole tarpeellista itseään tutkimalla sel-

Risto-piispan mukaan armolahjat ovat tarkoitettu käytettäväksi niin kuin omenat syötäväksi.

vittää, mitä armolahjoja tällä on. Kun hän on seurakunnassa mukana, selviää kyllä, ketä tai mitä sen elämässä tarvitaan. Kun hän jossain asiassa huomaa olevansa hyödyllinen, armolahja on löytynyt. Soramies kertoo esimerkin lukioajaltaan. Kuunneltuaan hänen esitelmänsä biologian opettaja oli kommentoinut: ”Soramies, tähän olette opettaja.” – Hänen mielestään se oli minun kykyeni, piispa kertoo. – Olen huomannut matkan varrella, että se on ollut se, missä minä olen voinut usein palvella. Epätäydellisesti, mutta silti siitä on ollut hyötyä. Armolahjat löytyvät, kun niitä käytetään.

Tarkoittaako armolahja siis asiaa, jonka kristitty osaa tehdä erityisen hyvin? Soramiehen mukaan Paavalin puhe armolahjan ”palavaksi virittämisestä” tarkoittaa nykykielellä sanottuna: Käytä sitä. Opettele käyttämään sitä hyvin ja aina vain paremmin. Sinun ei tarvitse heti olla mestari. – Elämässä kaikki on sellaista, että aina petrataan ja opitaan, erehdysten kautta, piispa toteaa.

KÄYTETTÄVÄ OIKEIN

Silloin tällöin julkisuuteen tulee ihmisiä, jotka esiintyvät parantajina, joille Jumala jatkuvasti puhuu – ja jotka tietävät, mihin ihmisten täytyy panna rahansa. Soramies kertoo

nähneensä omin silmin, miten tällainen ”huuhaa” järjestetään: – Kun on ensin kolmisen tuntia lietsottu yleisöä musiikilla ja puheilla, heitä kutsutaan esiintymislavalle. Tarkoin valitut ihmiset ”parannetaan”. On ymmärrettävää, että he hetkellisesti kokevatkin tulleen parannetuiksi. Yhtään ainoa oikeata parantamista ei kuitenkaan pystytä todistamaan. Vain puhutaan, että jossain muualla on tapahtunut niin. Näissä tilaisuuksissa kaatumisesta on tehty suorastaan oppi, jonka mukaan Jumala on niissä hetkissä läsnä. – Se on kuitenkin itsepetosta. Mitä hyötyä ja siunasta kaatumisesta on? Missä kohtaa Raamatusta puhutaan sellaisesta, Soramies kysyy terävästi.

– Lapsuudenkotini pihalla oli paljon omenapuita, piispa muistelee. – Kun syyskesällä menin katsomaan niitä, makeimmat puut olivat tyhjä, mutta happamammassa oli vielä paljon omenia. Hyvän hedelmäpuun paras mainos olivat tyhjä oksat. Sama pätee armolahjoihin, hän vertaa. Niitä ei pistetä etiketin tavoin esille, vaan otetaan käyttöön. Armolahjat tulevat ilmi siten, että jollakulla on helpompaa, joku rohkaistuu, hänen asiansa hoidetaan tai hoituvat. Armolahjaa on, kun Jumalan nimi tulee kirkastetuksi ja Hänen sanansa selvemmäksi.

NUORIA LÄHETYSHIIPPAKUNNAN SEURAKUNNISSA

≡ JENNI TYPPÖ

– Miun nimi on Manta ja oon 15 vuotta. Asun Joensuussa ja käyn messussa Nehemian seurakunnassa. Oon tällä hetkellä ysiluokalla Pataluodon yhtenäiskoulussa. Vapaa-aika kuluu suurimmaksi osaksi telinevoimistelutreeneissä ja välillä myös leireillä käyden.

– Ekan kerran olin Lähetyshiippakunnan nuorten leirillä 13-vuotiaana ja siitä asti oon niillä käynyt. Kävin myös riparin viime kesänä Mustajärvellä ja se oli kiva kokemus. Ripari kesti vähän alle kaks viikkoo ja joka päivä oli oppitunteja, joilla opiskeltiin Raamattua ja Katekismusta. Vapaa-aikaakin oli paljon, ja sai kerrankin kunnolla viettää aikaa ja tutustua muihin omanikäisiin nuoriin. Meidän seurakunnassa nuoria ei oo paljon, joten meilläpäin ei Lähetyshiippakunnan nuortenleiritojia yleensä ole, mutta kun vaan jaksaa matkustaa vähän kauemmas, niin saa nähdä myös muita nuoria.

– Oon myös ollut lastenleirillä isosena ja tammikuussa ois tarkoitus mennä isoskoulutusleirille. Siellä saa koulutusta siihen, miten toimitaan isosena ja sen jälkeen voisi mennä esimerkiksi riparille isoseksiksi. Oon auttanut seurakunnassa myös joskus leipomalla kirkkokahveille jotakin.

– Olen Roi Toepfer, 15-vuotias

📷 HAASTATELTAVIEN KOTIARKISTOT

Helsingistä. Olen vuoden 2023 riparilainen, ja käyn koulua Espoon kristillisessä koulussa. Vapaa-ajallani tykkään pelata golfia, soittaa klarinettia ja opiskella teologiaa lukemalla esimerkiksi luterilainen.net -sivustoa.

– Käyn sunnuntaisin Markuksen seurakunnassa ja käyn myös Uudenmaan nuortenleirillä. Ne ovat kahden viikon – kuukauden väliajoin ja niissä käy noin kaksikymmentä henkeä per ilta. Nuorten tapahtumissa kuten Sinut on Kutsuttu ja nuorten kanavissa kesäjuhllilla on myös tullut käytyä Yleensä autan sunnuntaisin messussa sunnuntiamme Tuulaa keräämällä kolehdin.

– Lempiraamatunkohtani on varmaan Mark. 8:34: ”Mitä se hyödyttäisi miestä, jos hän voittaisi omakseen koko maailman mutta menettäisi sielunsa?” Minusta se kuvaa todella hyvin, kuinka ilman Kristusta, vaikka meillä olisi kaikki maailman rikkaus ja maine, ei meillä olisi yhtään mitään, ja kuinka Kristuksessa, vaikka olisimme köyhiä ja vihattuja, olisi meillä kuitenkin omanamme iankaikkinen elämä ja autuus.

– Olen Esther Simojoki Seinäjoen Luukkaan Seurakunnasta. Olen 15-vuotias ja soitan saksofonia orkesterissa. Tykkään käydä metsälenkeillä, tanssia, viettää aika kavereiden

kanssa ja kuunnella musiikkia. Viikonloppuisin käyn seurakuntamme nuortenleirillä.

– Kesällä kävin Lähetyshiippakunnan rippikoulun, josta sain paljon hyviä ystäviä. Loimaan kesäjuhllilla teimme yhdessä kavereiden kanssa talkootöitä, kuten tarjottimien puhdistamista ja lasten leikittämistä. Toivoisin pääseväni isoseksiksi rippileirille ja voivani näin palvella nuorempia seurakuntalaisia.

– Omassa seurakunnassa olen avustanut pyhäkoulussa ja kahvitukessa. Tykkään leipomisesta ja kirkkokahvit on mukava tapa palvella seurakuntaa. Lempiraamatunkohtani on Ps. 91:2: ”Sinä, Herra, olet linnani ja turvapaikkani. Jumalani, sinuun minä turvaan.” Tämä raamatunjake on lohduttava muistutus siitä, että Herra ei jätä vaikeinkin hetkinä, vaan Hänen voi turvata aina.

Nuorten toimintaa AD 2024

- Helmikuussa nuortenleiri Kiponniemessä 23.-25.2.
- Kesällä nuortenleiri ennen Kesäjuhlaa 31.7.-2.8.
- Sinut on kutsuttu -tapahtuma lokakuun alussa
- Seurakunnan omaa toimintaa paikallisesti

KIRKKOKAHVEILLA PUHUTAAN

≡ TOIMITUS

Hiippakuntakokous asetti komitean selvittämään sitä, mitä hyviä ja huonoja puolia olisi, jos Lähetyshiippakunta järjestäytyisi uskonnolliseksi yhdyskunnaksi. Komitean selvitys on tutustuttavissa seurakunnissa keväällä. Komitea antaa omasta työskentelystään loppuraportin vuoden 2024 hiippakuntakokoukselle. Esiin tulee myös uskonnonvapauden näkökulmaa. Keskusteluissa seurakunnissa ja papiston kesken on esitetty, että rekisteröityminen turvaisi Lähetyshiippakunnan toiminnan vapautta ja toisaalta myös tuotu julki, että rekisteröityminen altistaisi Lähetyshiippakunnan suuremmalle valtion vaikuttamiselle vaikuttaen negatiivisesti kirkon elämään. Kysyimme asiaa varatuomari Jyrki Anttiselta, joka on toiminut Lähetyshiippakunnan lakimies-asesorina ja lainopillisena neuvonantajana erilaisissa tilanteissa. Keskustelua teemasta tarkoitus jatkaa keväällä ilmes-tyvässä Studio Kryptan ohjelmassa.

1. Korona-aikaan pohdittiin useassa kohdassa uskonnonvapautta. Miten kuvailisit uskonnonvapauden peruseriaatteita Lähetyshiippakunnan tilanteen kannalta nykyhetkellä? Puuttuuko jotain tai vaikuttaako Suomen Luther-säätiön juridinen asema ja toiminnan tarkoitus jotenkin asiaan?

– Korona-aikana havahduin siihen, että lainsäätäjät ja viranomaiset eivät ymmärtäneet yhteisöllisen uskonnonvapauden ulottuvan myös rekisteröimättömiin uskonnollisiin yhteisöihin. Tämä näkemys ero konkretisoitui tartuntatautilain ja kokoontumislain tulkinnoissa, kun väljempien rajoitusten katsottiin koskevan vain rekisteröityjä uskonnollisia yhteisöjä. Olin tämän toki havainnut aikaisemminkin esimerkiksi vuoden 2014 yhdenvertaisuuslain säätämiseen liittyen. Kun olimme lakimiesryhmämme kanssa yhteydessä eduskuntaan, perustuslakivaliokunnan lausunnossa täsmennettiin yhdenvertaisuuslain perusteluja niin, että uskonnollisena yhteisönä voidaan pitää kaikkia organisoituneita uskonnollisia yhteisöjä niiden oi-

keudellisesta muodosta riippumatta. Jumalanpalvelusten jatkamiseksi teimme sitten korona-aikana tärkeän periaatteellisen linjauksen, että toimimme jatkossa uskonnonvapauden ydinalueella samalla tavalla ja oikeuksella kuin rekisteröidyt uskonnolliset yhdyskunnat.

Lähetyshiippakunnalla on perustuslain ja kansainvälisten sopimusten turvaama uskonnonvapaus. Luther-säätiö ei tuo lisäarvoa toimittaessa uskonnonvapauden ydinalueella (jumalanpalvelukset, kirkolliset toimitukset, uskonnonharjoitukseen kiinteästi liittyvä opetus- ja julistustoiminta). Luther-säätiön juridinen asema on kuitenkin välttämätön talous- ja työsuhteasioissa sekä rahankeräys- ja kokoontumislain vastuukysymyksissä. Lainsäädännössä rekisteröity säätiö on oikeushenkilö, rekisteröimätön yhdistys ei. Jos joutuisimme joskus tilanteeseen, missä Lähetyshiippakunnan oikeus yhteisölliseen uskonnonharjoittamiseen haastettaisiin, niin kaksoisrakenteen ja säätiön tarkoitus tukea uskonnonharjoitusta käsittäkseeni tukisivat myönteistä tulkintaa. Kirkkomme uskonnonharjoittamista kyllä suojataan perustuslaissa mutta Luther-säätiön uskonnollinen tarkoitus ja toimintamuodot tuovat siihen käytännössä lisätukea.

2. Mitä ajattelet väitteestä, että rekisteröityminen lisäisi toiminnanvapautta subteissa valtioon?

– Rekisteröitymisen edut eivät liity suoranaisesti Lähetyshiippakunnan ydintoimintaan, mutta se selkiinnittäisi julkisen vallan suhtautumista meihin verrattuna siihen, mitä tuossa edellä kuvasin. Jäsenille se merkitsisi oikeutta saada tietyn edellytyksen oman uskonnon opetusta, mikä tosin voi paikoitellen onnistua nykyäänkin. Papistolle voitaisiin hakea vihkimisoikeus ja oikeudenkäynnissä tulisi sovellettavaksi rippisalaisuuteen liittyvä todistamiskielto (tätä tulisi soveltaa jo nyt). Verotuksen osalta tilanne ei käsitkseni mukaan muuttuisi.

3. Rekisteröityneet uskonnolliset yhdyskunnat voivat saada valtiolta tietyn tuen. Näetkö jotakin riskejä tällaisen tuen vastaanottamisessa?

– Tästä minulla ei ole kokemusta, mutta riski tuen takaisinperimisessä on varmasti minimaalinen, jos toimimme tunnustuksemme mukaisissa asioissa asiallisesti. Toki jos toiminnastamme nostettaisiin kohua (esim. väite syrjinnästä tms.), jotkut tahot voisivat tällaiseenkin vedota. Todennäköisempää ehkä kuitenkin on, että tukea ei myönnettäisi lainkaan kuin että sitä perittäisiin takaisin. Todetakoon tässä, että esimerkiksi rahankeräyslupa-asioissa meillä on saatanut olla lupaviranomaisen kanssa näkemuseroja, mutta ne on pystytty selvittämään asiallisesti ja hyvässä järjestyksessä.

4. Miltä kokonaisuus sinusta vaikuttaa uskonnonvapauden näkökulmasta? Onko mahdolliset riskit saatavissa hallintaan?

– Olen suhtautunut rekisteröitymiskysymykseen ikään kuin virkamiehenä ja keskittynyt vain oikeudellisiin seikkoihin. Jos mietitään uhkakuvia, niin rekisteröitymisen jälkeen joku voisi esimerkiksi väittää jossakin oppiin liittyvässä asiassa, että rikomme uskonnonvapauslain 7 §:n 2 momentin säännöstä, jonka mukaan uskonnollisen yhdyskunnan tulee toteuttaa tarkoitustaan perus- ja ihmisoikeuksia kunnioittaen. Näin voisi tosin ta- pahtua ilman rekisteröitymistäkin. On kuitenkin muistettava, että toimintamme olisi juuri oman yhteisöllisen uskonnonvapauden käyttämistä, jolloin valtio ei voisi siihen puuttua. Sisäiset kiistakysymykset voitaisiin ratkoa edelleen ilman julkisen vallan puuttumista välimiesoikeudessa hiippakuntajärjestyksen ja seurakuntien sääntöjen mukaisesti. Rekisteröityminen kyllä selkiinnittäisi Lähetyshiippakunnan asemaa kirkollisena toimijana, mutta nykyisellä kaksoisrakenteella pystytään myös hyvin toimimaan.

SEN ARMON MUKAAN, MIKÄ MEILLE ON ANNETTU

ARMOLAHJAT RAAMATUSSA

≡ PETRI HILTUNEN, PASTORI

Armolahja on yksinkertaisesti lahja, jonka Jumala antaa seurakunnalleen Pyhän Henken kautta. Raamatussa voidaan jopa pelastuksesta puhua Jumalan armolahjana – armosta saatavana lahjana (Room. 6:23). Yleensä armolahjalla tarkoitetaan kuitenkin tiettyä tehtävää varten saatavaa kykyä, taitoa, alttiutta ja valtuutusta. Ei ole armolahjaa ilman tehtävää, jota sillä on tarkoitus hoitaa.

Sanaa ”armolahja” käytetään eri tavoin. Tiukemmin määriteltynä armolahjat eivät kuulu luomisjärjestykseen ja on eri asia kuin nk. luonnonlahjat, kuten musikaalisuus, matemaattisuus tai sosiaalisuus. Armolahjat kuuluvat Kristuksen armovaltakuntaan ja ne annetaan Hänen lunastustyönsä perusteella Hänen ruumiinsa rakentamiseen.

KETKÄ SAAVAT ARMOLAHJOJA?

Ketkä sitten saavat armolahjoja? Raamatun mukaan ”kukin meistä on saanut oman armolahjansa, sen jonka Kristus on nähnyt hyväksi antaa” (Ef. 4:7; 1. Kor. 12:11). Meidän tulee sitten palvella toisiamme sillä armolahjalla, jonka olemme saaneet, Jumalan armon hyvinä huoneenhaltijoina (1. Piet. 4:10). Ei ole kristittyä, jolla ei olisi jotakin tai joitakin armolahjoja.

Luther kirjoittaa niistä näin: ”Meillä on erilaisia armolahjoja, ei ansiomme mukaan, vaan sen armon mukaan, joka meille on annettu; armo siis samoin kuin uskokin tuo mukanaan näitä ihania kalleuksia ja lahjoja, jokaiselle määränsä mukaan ... Me emme ole näitä armolahjoja

📷 WIKIMEDIA COMMONS, PIXABAY

ansainneet, vaan siinä, missä usko on, Jumala kunnioittaa tätä uskoa erällä sen mukana tai sen lisäksi antamillansa armolahjoilla, tahtonsa mukaan” (Kirkkopostilla II, 42).

LAHJA SEURAKUNNALLE

Armolahjojen toiminta alkoi samalla, kun Pyhä Henki vuodatettiin ensimmäisenä helluntaina ja syntyi kristillinen kirkko (Ap. t. 1:8; 2:16-21). Pyhä Henki ”jakaa” hengelliset lahjat seurakunnalleen (1. Kor. 12:11). Se sai armolahjat siunaukseen siihen saakka, kun Kristus palaa takaisin.

Valitettavasti jotkut ihmiset ovat alkaneet käyttää armolahjojaan itsensä korottamiseen tai jopa vallankäyttöön. Tällöin he ovat täysin unohtaneet näiden lahjojen tulevan lahjana seurakunnan parhaaksi. Niitä on siksi käytettävä nöyrästi ja rakkaudella,

antaen kaiken kunnian armolahjan antajalle.

Kielilläpuhumisen lahjaa tulisi käyttää julkisesti vain silloin, kun siihen liittyy selväsana selitys. Kielilläpuhuminen on Raamatun mukaan merkki uskosta osattomille, ei usko-

ville (1. Kor. 14:13–22). On myös Raamatun vastaista väittää, että kaikki Hengellä täyttyneet ihmiset puhuisivat kielillä (1. Kor. 12:30).

Luther tunsi nämä vaarat: ”Kuta suuremmat ja ihanammat ... tuollaiset lahjat ovat, sitä enemmän liha ja veri ovat taipuvaiset puoluemieleen ja omaan kunniaan. Jos ken on hyvin taitava Raamatussa ja osaa sitä selittää, tai jos hän osaa tehdä ihmeitä jne., hän heti käy mielivaltaiseksi ja on siinä käsityksessä, että jokaisen pitää häntä kunnioittaa” (Kirkkopostilla III, 313). Armolahjoja on siksi käytettävä harkiten ja kontrolloitava niiden käyttöä seurakunnassa.

TÄRKEÄMPÄÄ ON TAVOITELLA HENGEN HEDELMIÄ

Kristittyjen tulisi tavoitella varsinkin niitä armolahjoja, jotka parhaiten palvelevat seurakuntaa, kuten julistamisen ja opettamisen lahjoja (1. Kor. 14:1 – 28). Niitäkin tärkeämpää on kuitenkin tavoitella Hengen hedelmiä: rakkautta, iloa, rauhaa, kärsivällisyyttä, ystävällisyyttä, hyvyyttä, uskollisuutta, lempeyttä ja itsehillintää (Gal. 5:22–23). Näihin Pyhä Henki halua kasvattaa meitä uskavia. Vain näiden lahjojen avulla me voimme käyttää oikein ja lähimmäisiämme auttaen niitä armolahjoja, joita olemme saaneet. Kristityn kasvu tapahtuu Hengen hedelminä, ei armolahjoina.

Tämän vuoksi Paavali sijoittaa rakkauden ylistyksensä (1. Kor. 13. luku) keskellä opetustaan armolahjoista. Rakkaus on armolahjojen ohjausjärjestelmä.

SUURI MÄÄRÄ ERILAISIA LAHJOJA

Raamatussa luetellaan noin 30 armolahjaa, eikä tämäkään lista varmaan ole kattava. Voimme näiden tietojen perusteella kuitenkin hahmottaa, minkä tyyppisiä armolahjoja on olemassa. Useimmiten armolahjat jaetaan kolmeen ryhmään: paimenlahjat, palvelulahjat ja ihmelahjat.

Hyvin usein armolahjoilla tarkoitetaan vain niin sanottuja ihmelahjoja eli kielilläpuhumista, sairaiden parantamista, henkien erottamista sekä profetoimista ennustamisen merkityksessä. Nämä ovat loppujen lopuksi seurakunnan elämän ja uskon kannalta epäolennaisempia kuin muut. Siksi on hyvä tuntea ”armolahjojen koko rikkaus” (1. Kor. 1:7).

PAIMENILLE ANNETUT LAHJAT

Pyhä Henki varustaa kutsumansa paimenet tehtävän vaatimilla armolahjoilla. Ei ole vaikea huomata, että tässä virassa tärkeitä armolahjoja ovat opettamisen, profetoimisen eli henkivoimaisen julistamisen, paimenen, evankelistan, viisauden ja tiedon sanojen, johtamisen ja hallitsemisen lahjat. On täysin virheellistä asettaa virat ja armolahjat vastakkain, sillä armolahjoilla hoidetaan virkaa – jos se tapahtuu Jumalan sanan mukaisesti.

Moni työntekijä tuskin ajattelee työtään armolahjojen toimintana. Raamattu kuitenkin todistaa esimerkiksi Stefanoksen toimineen nimenomaan Pyhän Hengen antamien lahjojen varassa. Hän olivat ”täynnä uskoa ja Pyhää Henkeä”, ”täynnä armoa ja voimaa”, ”Hengen voimalla hän puhui viisaasti, eivätkä he kyenneet pitämään puoliaan” (Ap. t. 6:5, 8, 10). Sama Henki ja samat armolahjat vaikuttavat Kristuksen asettamissa paimenissa myös meidän aikanamme.

LAHJAT SEURAKUNNAN PALVELUTEHTÄVIIN

Seurakunnan paimen on palvelijoinen palvelija. Seurakuntalaisilla puolestaan on kullakin omat palvelutehtävänsä ja armolahjat niiden toteuttamiseen: ”Palvelutehtävän saanut

palvelkoon ... rohkaisemisen lahjan saanut rohkaiskoon. Joka antaa omastaan, antakoon pyyteettömästi ... joka auttaa köyhiä, auttakoon iloisin miehen. Olkoon rakkautenne vilpittömiä ... Älkää olko veltoja, olkaa innokkaita, palakoon teissä Hengen tuli, palvelkaa Herraa” (Room. 12:7-9, 11).

Muita palvelulahjoja ovat mm. laupeuden harjoittamisen, köyhyyden, vieraanvaraisuuden, avustamisen, rukoilemisen, naimattomuuden ja (erityisen) uskon armolahjat. Voidaan sanoa, että kaikki seurakunnan toiminta tapahtuu näiden armolahjojen varassa. Suntiöt, kahvittajat ja siivoojat toimivat avustamisen armolahjan pohjalta. Seurakunnan rukoustehtävä edellyttää rukoilemisen armolahjan käyttämistä. Vieraanvaraisuuden lahjan saanut ottaa kotiinsa raamatupiiriin tai seurat ja majoittaa vierailevan pastorin. Keskinäinen sielunhoito tapahtuu pitkälti rohkaisemisen ja

auttamisen lahjojen pohjalta. Ja mitä kaikkea seurakunnassa tapahtuukaan palvelemisen armolahjan avulla?

Luterilaisten tunnustuskirjojen mukaan ”hyvään tekoon tarvitaan Pyhä Henki armolahjoineen” (Schmalkaldenin opinkohdat III, 1:10). Oman viisautemme ja voimiemme varassa me emme pysty huolehtimaan seurakunnan tehtävistä emmekä palvelemaan toisiamme ja maailmaa. Siihen tarvitaan Pyhän Hengen erityistä toimintaa.

VIRITTÄKÄÄ PALAVIKSI!

Kukin meistä on saanut oman armolahjan. Saattaa olla, ettei itse lainkaan huomaa armolahjaa, jonka olet saanut. Toteutat vain jotakin tehtävää seurakunnassa. Eikä saata olla tarpeenkaan tunnistaa samaansa armolahjaa; riittää kun on uskollinen tehtävässään.

Joku on saattanut aikaisemmin kantaa vastuuta, mutta sitten tehtävä on jäänyt sivuun eikä paikkaa tunnu löytyvän. Tällainen ystävä saa jälleen virittää palavaksi armolahjan, jonka on saanut (2. Tim. 1:6). Yhdessä pastorin kanssa voi etsiä paikkaa, jossa voisi palvella seurakuntaa.

Pastorien on puolestaan syytä katella herkillä silmällä seurakuntaansa. Jumala on antanut seurakuntalaisia monia armolahjoja, jotka on tarpeen ottaa yhteiseen käyttöön ja antaa niille tilaa toimia Pyhän Hengen ohjauksessa.

SEURAKUNTA TOIMII

Isossa katekismuksessa määritellään seurakunta siten, että ”maan päällä on pieni pyhä joukko ja yhteisö, joka koostuu pelkistä pyhistä ihmisistä. Sillä on yksi pää, Kristus, ja Pyhä Henki on kutsunut sen koolle. Sillä on yksi usko, yksi mieli ja ymmärrys. Sillä on monenlaisia armolahjoja, mutta se on yksimielinen rakkautessa, puolueita ei siinä ole eikä hajaannusta” (II osa, 3. uskonkohta).

Armolahjat ovat siis olennainen osa seurakunnan elämää ja toimintaa. Niiden tarkoitus on tiivistää seurakunnan keskinäistä yhteyttä ja huolehtia jokaisen seurakuntalaisen hengellisistä ja aineellisista tarpeista. Armolahjojen avulla seurakunta hoitaa myös julistus- ja lähetystehtävänsä. Näin kaikesta koituu kunniaa Jumalalla, kaikkien hyvien lahjojen antajalle.

”MITEN ARMOLAHJAT NÄKYVÄT MESSUSSA?”

✍ ANTTI LEINONEN

📷 JANNE KOSKELA

Messu on seurakunnan elämän keskus. Seurakuntaruumis tulee näkyvällä tavalla yhteen Herransa Kristuksen läsnäoloon. Jumalanpalveluksessa koko ruumis osallistuu ja elää mukana.

SEURAKUNTARUUMIS KOKOONTUU MESSUUN

Seurakuntaruumis ei tee itseään eläväksi. Elämä ja voima tulee Jeesukselta. Siksi on ensisijaista, että messussa seurakunta on vastaanottajan paikalla. Kristus antaa meille itsensä julistetussa evankeliumin sanassa sekä ruumiinsa ja verensä sakramentissa. Nämä osat kuuluivat alusta lähtien seurakunnan kokoontumisen rakenteeseen: ”Jotka nyt ottivat hänen sanansa vastaan, ne kastettiin, ja niin heitä lisääntyi siinä päivänä noin kolmetuhatta sielua. Ja he pysyivät apostolien opetuksessa ja keskinäisessä yhteydessä ja leivän murtamisessa ja rukouksissa” (Ap. t. 2:41–42). Apostolien teoissa kerrotaan

tavan takaa Pyhän Hengen toiminnasta. Olennaisinta hänen työssään on se, että hänet otetaan vastaan ainutkertaisesti kasteessa ja tavan takaa sanassa sekä ehtoollisessa.

Pyhä Henki toimii myös siinä sanassa, jota seurakunta laulaa. Näin kirkko edelleen ottaa vastaan, mutta samalla myös kiittää Jumalaa: ”täytyykää Hengellä, puhuen keskenänne psalmeilla ja kiitosvirsillä ja hengellisillä lauluilla, veisaten ja laulaen sydämessänne Herralle, kiittäen aina Jumalaa ja Isää kaikesta meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Ja olkaa toinen toisellenne alamaiset Kristuksen pelossa” (Ef. 5:18–21). Keskinäisellä puhumisella Paavali viittaa oikeastaan vuorolauluun. Se oli etenkin juutalaisille tuttua psalmien pohjalta. Seurakunta saakin laulaa kaikesta sydämensä ja kiittää Isää Jeesuksen nimessä. Paavali kuvaa, miten koko Kolminaisuus on messun keskiössä. Nykylukijalle hiukan yllättäen Paavali kertoo Hengen täyttävän kristittyjä laulamisen ja kiittämisen lisäksi myös sen kautta, että seurakunta elää keskinäisessä alamaisuudessa. Apostoli tarkoittaa tällä suostumista tietyn järjestyksen alle. Näin opimme, että Pyhä Henki tuo järjestyksen.

MONET LAHJAT KÄYTÖSSÄ

Kun Kristuksen ruumis on koolla, läsnä on monia taitoja ja armolahjoja. Lahjat ovat usein mahdollistamassa messun viettämisen, eivät niinkään esillä itse messussa, jonka keskus on Kristus. Paavali puhuu muun muassa palvelemisesta, rohkaisemisesta, anta-

misesta ja auttamisesta. On messuun kutsujia, kyydin tarjoajia, messutilan valmistajia, äänentoistoista huolehtivia, säestäjiä, esilaulajia ja siivoajia. Joku huomaa yksinäisen ja alakuloisen. Kun joku pääsee vaivoistaan huolimatta messuun, uskomme, että rukoukset ovat kantaneet, ehkä tuoneet jollekin jopa parantumisen. Monta voimallista johdatusta ovat kristityt viikon ahdistuksissaan myös kokeneet. Jollekin on kristiveli tai -sisko saattanut sanoa viikolla rohkaisun sanan, joka on avannut kokonaan uuden näköalan. Kyse on suorastaan profeetallisesta viestistä. Apostoli puhuu vielä johtamisesta. On niitä, jotka johtavat neuvostoa, pyhäkoulutyötä tai diakoniaa. Löydämme Paavalilta myös maininnan opettamisesta, viisauden ja tiedon sanoista. Näemmekin, että Jumala suo pyhäkoulun opettajia ja raamattupiirien vetäjiä.

Tiedämme, ettei Paavali luettele kirjeissään kaikkia armolahjoja. Seurakunnilla on monia tarpeita, joihin pyydetään Jumalan lahjaa: Anna Herra meille kanttori, lapsityön vetäjä, neuvoston puheenjohtaja, yhteisten keskustelujen virittäjä, joku, joka mielellään palvelisi seurakuntaa pieniltä näyttävässä asioissa!

Armolahjat palvelevat ja rakentavat seurakuntaa. Siksi rukoilemme sitä, mitä seurakunta rakentuaakseen tarvitsisi. Emme aseta vastakkain luomisen kautta annettuja kykyjä ja ihmeellisemmältä vaikuttavia lahjoja. Oikeastaan Jumalan työ vaikuttaa meissä hiljalleen, että saamme luomisen lahjat ehyemmin käyttöön.

KIELILLÄPUHUMINEN JA PROFETOIMINEN MESSUSSA

Pitäisikö useamman lahjan ja taidon päästä esille itse messussa? Moni kyselee tätä, mutta usein mielessä on profetoiminen ja kielilläpuhuminen. Näis-

tähän Paavali puhuu suitsiessaan Korintin jumalanpalveluksen sekavuutta. Ilmeisesti Korintissa oli, eri kodeissa kokoontuvien seurakuntien tilaisuuksissa, epäterveitä ilmiöitä. Paavali sanoo jopa: ”Te tiedätte, että kun olitte pakanoita, teitä vietiin mykkien epäjumalien luo, miten vain tahdottiin. Sentähden minä teen teille tiettäväksi, ettei kukaan, joka puhuu Jumalan Hengessä, sano: ’Jeesus olkoon kirottu’, ja ettei kukaan voi sanoa: ’Jeesus olkoon Herra’, paitsi Pyhässä Hengessä” (1. Kor. 12:2–3). Lisäksi Paavali alleviivaa sitä, että ihmisten tulee ymmärtää, mitä kokoontumisessa sanotaan. Vaikka tietysti messu puhuttelee myös kokemustamme ja tunteitamme. ”Seurakunnassa tahdon mieluummin puhua viisi sanaa ymmärrykselläni, opettaakseni muitakin, kuin kymmenentuhatta sanaa kielillä” (1. Kor. 14:19).

Korintin jumalanpalveluksessa oli tunkua puhumaan: ”Kuinka siis on, veljet? Kun tulette yhteen, on jokaisella jotakin annettavaa: millä on virsi, millä opetus, millä ilmestys, mikä puhuu kielillä, mikä selittää” (1. Kor. 14:26). Yksi yritti laulaa, toinen opettaa. Joku tahtoi kertoa ilmestyksestään, eräs alkoi puhua kielillä. Kakofonian keskelle apostoli pyrki luomaan järjestystä: ”kaikki tapahtukoon säädyllisesti ja järjestyksessä” (1. Kor. 14:40).

Havaitsemme, ettei Paavali tässä määrää kaikkia seurakuntia sitovaa järjestystä. Hän ei sano: ”Niinkuin kaikissa pyhiin seurakunnissa, olkoot teillä aina kaksi, jotka puhuvat kielillä ja kaksi, jotka profetoivat...” Halutessaan Paavali olisi voinut näin sanoa, sillä vastaavat sanat löytyvät jakeista 33–34, joissa apostoli kieltää naisilta opettamisen jumalanpalveluksessa. (Näissä jakeissa Paavali puhuu opettamisesta, sillä hän käsittelee käänteisessä järjestyksessä jakeessa 26 mainitsemiaan asioita: jakeissa 27–28 kieleet ja kääntämi-

nen, jakeissa 29–33a ilmestys / profetia, jakeissa 33b–38 opetus.) Me siis saatamme iloisin ja levollisin mielin viettää messua sen järjestyksen mukaan, johon olemme tottuneet alussa viitatus Apostolien tekojen jakeen 2:42 mukaan. Tällainen jumalanpalveluksen järjestys on pysynyt olennaisilta osiltaan samana halki kirkon historian. Sanaosion juuret ovat juutalaisessa synagogapalveluksessa, kun taas ehtoollisosan rakenne nousee vanhan liiton pääsiäisateriasta, jonka aikana Jeesus ehtoollisen asettikin (ehtoollisliturgiamme tietyt osat näkyvät myös esimerkiksi Ilmestyskirjan luvuissa 4–5).

KAIKKI ESILLE?

Suomen ev.lut. kirkossa toteutettiin 1990-luvulla jumalanpalvelus uudistus. Uudistus toi messuun kirkon aarteita, jotka olivat vuosien saatossa unohtuneet. Messua kutsuttiin Jumalan kansan juhlaaksi. Eräs uudistuksen ongelmallisempi puoli oli kuitenkin ajatus, jonka mukaan mahdollisimman monen seurakuntalaisen pitäisi päästä messussa esille. Sitä, mihin tehtäviin seurakuntalaisia messun yhteydessä tarvittiin, ei aina katsottu siitä näkökulmasta, mikä palvelee itse

messun toimittamista. Usein tavoite oli keksiä mahdollisimman monelle joku toimi ja tehtävä. Seurakuntalaisia kutsutaan katsomosta lavalle.

Messu ei kuitenkaan ole hetki, jossa toiset esiintyvät ja toiset katsovat. Muistan hyvin oman kokemukseni seurakuntalaisena viimeisiltä kahdeksalta vuodelta Oulun Timoteuksesta. Koin olevani osa jumalanpalvelusta. Elin mukana. On tärkeää, että sinä tunnustat syntisi, otat vastaan synninpäästön ja kaikki Jumalan suuret teot, laulat, seisot, istuudut, kuuntelet, ristit kätesi, teet ristinmerkin, tunnustat uskosi, tulet alttarille, polvistut ja otat vastaan ehtoollisen. Seurakunta kaipaa sinun kasvojasi, ääntäsi, läsnäoloasi. Messu toimittamisessa pastorilla on erityinen tehtävä. Hän toimii seurakunnan kutsumana ja Jumalan asettamana Kristuksen sanansaattajana. On tärkeää, että seurakunta rukoilee pastorinsa puolesta ja rukouksessaan pyytää myös sitä, että Jumalan hänelle antamat lahjat virittyisivät palaviksi. Samalla pastori on myös osa seurakuntaruumista. Hänet ruumiin jäsenenä on asetettu tähän tehtävään, mutta koko ruumis myös tukee häntä. Jotta tietty ruumiin osa saisi tehtävänsä tehtyä, on koko ruumiin oltava mukana.

SUND OCH OSUND KARISMATIK

≡ SVEINUNG ERIKSEN

📷 ERIK M. LUNSFORD / LCMS, ARTVEE

Ordet ”karismatik” kommer från grekiskans ”charisma.” Charis – betyder nåd, och – ma visar att det är ett resultat av nåden, typ nådegåva. Problemet idag är att detta och andra ord i Skriften ofta fylls med ett för Skriften främmande innehåll. Nådegåva är ingen teknisk term för en extraordinär yttre kvalitet hos en människa, som tungotal och helbrägdagörelse (Rom 12:4-8, Ef 4:11-12, 1 Pet 4:10-11). Och vad angår dop i Den Helige Ande som något extra, skilt från vattendopet, så säger Bibeln tydligt att det bara finns ett dop (Ef 4:5).

ATT NAVIGERA RÄTT

Aposteln Paulus säger: ”Endast det vill jag veta: tog ni emot Anden genom att hålla lagen eller genom att lyssna i tro? Är ni så dåraktiga? Ni som började i Anden, skall ni nu sluta i köttet? ... Han som ger er Anden och gör underverk bland er, gör han det för att ni håller lagen eller för att ni lyssnar i tro?” (Gal 3:2-5)

Här får vi en grundläggande hjälp att navigera i våra kristna liv. Anden och kraftiga gärningar kommer genom att höra tron (Evangeliet) förkunnad. Det gäller under hela kristenlivet, och eftersom det eviga livet i Kristus Jesus är den största nådegåvan (Rom 6:23), uppmanar Hebreerbrevet oss: ha blicken fäst vid Jesus, trons upphovsman och fullkomnare (Hebr 12:2).

Den Helige Andes uppgift är att verka detta liv i oss. Herren Jesus säger att Han skall förhärliga mig, ty av det som är mitt skall han ta och förkunna för er (Joh 16:14). Detta skedde när Paulus, driven av Anden, målade Kristus för galaternas ögon. För tron kommer av predikan och predikan i kraft av Kristi ord (Rom 10:17).

JESUS OCH APOSTLARNAS

Vad då med Jesus och apostlarna: Var inte det en ”karismatisk” tid i kyrkan – en guldålder vi ska söka att återupprätta? Poängen med Jesu och apostlarnas kraftiga gärningar är att de främst var tecken som pekade djupare. Människans problem är dock att hon ofta stirrar sig blind på tecknet, såsom de 5000 som sökte Jesus, inte för att de såg ett tecken, utan för att de fick äta av bröden och blev mätta (Joh 6:26).

Jesu tecken visade med all tydlighet vem Han var. Därför säger Han: ”Gå och berätta för Johannes vad ni har sett och hört: Blinda ser, lama går, spetälska blir rena, döva hör, döda uppstår och för fattiga predikas glädjens budskap. Och salig är den som inte kommer på fall för min skull” (Luk 7:22-23). I Jesajas profetior (Jes 35, 61:1) ser vi tydligt innebörden av Jesu citat: Jesu kraftiga gärningar visar att Han är Gud som själv kommer och frälsar sitt folk!

Apostlarnas tecken visade att Jesus verkade genom dem. När Paulus jämför sig med de ”våldiga apostlar” som

hade vunnit ingång bland korinterna, säger han att en apostels tecken i varje fall hade blivit utfört hos dem, genom tecken, under och kraftgärningar (2 Kor 12:12). Tecknen bevisade alltså att apostlarna var utsända av Herren, som efter himmelfärden fortsatte Sin gärning genom dem (Apg 1:1-2).

På Pingstdagen hör alla apostlarna tala om Guds våldiga gärningar på sina egna språk, där Petri nedskrivna Pingstpredikan är en mönsterbild på hur man förkunnar lag och evangelium. Tungotalet var alltså – som också 1 Kor antyder, där tungor och språk används synonymt – verkliga språk.

I Apostlagärningarna berättas det sedan flera gånger om tungotal. Vad vi kan notera är först att det var kopplat till apostlarna. Därefter att det uppstod när evangeliet förkunnades! Och för det tredje, att de var tecken på en helt speciell sak. Vi läser nämligen: ”när den helige Ande kommer över er, skall ni få kraft och bli mina vittnen i Jerusalem och i hela Judeen och Samarien och ända till jordens yttersta gräns” (Apg 1:8). Detta bekräftades med att tungotal, ett litet återupprepande av Pingstdagen, skedde varje gång en av dessa gränser nåddes (Apg 11:15).

SÖKANDE EFTER ANDEN

Idag kan vi höra uppmaningar att söka profetians, tungotalets och helbrägdagörelsets gåva. Det finns profetskolor och kurser där Anden och hans (extraordinära) gåvor är i huvudfokus. Ett kännetecken som framför andra tycks sammanfatta mycket av detta sökande är att framgångssättet är lagiskt och inte evangeliskt.

Det liknar ofta just galaternas problem, man vill fortsätta i köttet. Man strävar, ger tionde, fastar, ber, osv. för att motta gåvorna. Men Bi-

beln säger att Anden fördelar sina gåvor efter sin vilja (1 Kor 12:11), på ett evangeliskt sätt, genom förkunnelsen av Evangeliet! Då ger Han det nya livet som förändrar människor som tidigare har varit fångade under synder och laster. Anden förhärligar Kristus för oss genom Evangelium, genom Nådemedlen.

Luther säger i våra bekännelseskriterter att vi ovillkorligen bör ”hålla fast därvid, att Gud vill handla med oss människor blott genom sitt yttre ord och sakrament. Men allt som utan detta ord och sakrament prisas såsom ande, det är av djävulen”. Det är hårda ord, men i dagens förvirrade tid har vi all anledning att fundera över innebörden av detta. För vi vet inget mer om Gud än vad Hans Ord säger oss.

Våra bekännelseskriterter knyter Den Helige Ande till Ordet och beskriver Hans gåvor i den tredje trosartikeln: Han kallar genom evangelium, upplyser med sina gåvor, helgar och bevarar i den rätta tron. På samma sätt kallar, församlar, upplyser och helgar han hela kyrkan på jorden och bevarar den i Jesus Kristus genom den rätta tron. I denna kyrka förlåter han dagligen mig och alla troende alla synder.

Hur ska vi då söka Anden? Genom att söka Evangeliets förkunnelse! Hur ska vi tjäna Gud som Andefyllda kristna? Genom att förbli i Evangeliet så vi lever efter Herrens vilja och bud i våra olika kall; älskar, tjänar och uppbygger varandra där Gud har satt oss.

Den Helige Andes gåvor i den tredje trosartikeln är lika för alla kristna; de heligas samfund, syndernas förlåtelse, kroppens uppståndelse och evigt liv. Men i våra jordiska kall är det olika. Där har vi fått olika skapade

gåvor. Där har vissa gåvor och utrustning att tjäna på ett område och andra på ett annat. Som lemman i Kristi kropp ska vi verka där vi är satta, så allt blir Gud till ära och vår nästa till gagn.

I bönen får vi lägga fram alla våra önskemål inför Herren. Är du sjuk, hungrig, fattig eller förtryckt: Ropa till din Herre! Han har lovat höra. Vissa gånger tar han bort det svåra, andra gånger inte. För medan extraordinära upplevelser och gåvor inte är något kännetecken på en kristen, så är korset det. Korset får vi alla bära, medan vi blir burna av Herren själv.

Fokus ska ligga på Herren som själv bär våra smärtor, lidanden och synder på sig. Håller vi oss till honom och hans Evangelium, har vi en säker prøvosten och måttstock att mäta allt vi möter med.

Skulle någon invända att detta är en låg syn på Den Helige Ande och Hans gåvor, så påminn om hur han uppsökte och hittade dig i ditt förtappade tillstånd och förde dig till din Frälsare! Hans Ord förblir för evig tid och är säkert att bygga på. Andras åberopande av andliga upplevelser och gåvor är inte det. På Klippan Kristus får du vila tryggt, och vad han än skickar i din väg får du jubla över hans största nådegåva och räkna allt ditt eget som förlust och avskräde.

SUMMERING

Vad är då sund och osund karismatik? Sund karismatik söker Anden genom att höra Evangeliet om Jesus Kristus och får motta Hans gåvor genom det. Osund karismatik söker Anden genom att frikoppla Honom från Kristus, Ordet, och söker Honom genom egen insats och gärningar. Detta är lagens sätt, där mottagandet av Anden betingas av min insats och iver. Kort sagt, sund karismatik söker Kristus medan osund karismatik söker Anden skilt från Kristus och Hans Evangelium.

När Anden förhärligar Kristus blir vi små och Kristus stor. Allt som däremot kallas Andens verk och förhärligar oss och våra förmågor, medan Kristus får träda åt sidan, är lagiskt och farligt. För Lagen jämför medan

Evangeliet frigör.

Honom har ni att tacka för att ni är i Kristus Jesus, som Gud för oss har gjort till vishet, rättfärdighet, helgelse och återlösning, för att det skall ske som står skrivet: Den som berömmar sig skall berömma sig av Herren (1 Kor 1:30-31).

Författaren arbetar som kyrkoherde för Mariakyrkans församling i Uddevalla

MUSIIKIN LAHJOILLA PALVELEMASSA

ALLI PITKÄPAASI LÖYSI SEURAKUNNASTA MERKITYKSELLISYYDEN

☞ TOIMITUS

📷 KARI PUUSTINEN JA ALLIN KOTIALBUMI

Lahdessa musikaaliseen perheeseen syntynyt Alli Pitkäpaasi sai hänkin aloittaa musiikkiharrastuksensa varhain:

-Viisivuotiaana ekalla viulutunnilla ilmoitin kyllä, että minusta tulee laulaja ja 12-vuotiaana tahdoin olla muusikko, joka tekee uraa ja kiertää maailmaa, mutta Jumala päätti toisin, Alli kertoo.

Hän oli suunnitellut lukio-opintonsakin siten, että viulunsoiton harjoittelemiselle ja muille musiikkitunneille järjestyi kaikki aika, vain pakolliset kirjoitettavat aineet mahtuivat lukujärjestykseen.

MUSIIKIN AMMATTIHAAVEET KARIUTUVAT

-Sairastuin jo abina, ja myöhemmin Helsingissä ammatitopintoni keskeytyivät. Soittamiseen tuli monta vuotta taukoa, mutta tykkäsin myös työharjoittelusta uudessa kotikaupungissani, Helsingissä, Stockmannilla.

Sairaudella on ollut pitkät juuret ja jäljet Allin nuoruuden ja nuoren aikuisuuden vaiheissa, sillä vasta tänä vuonna hänelle on järjestynyt kuntoutusta:

-Minulla on jokin toiminnallinen häiriö, johon vaikuttavat sekä fyysiset että psyykkiset tekijät. Jumalan ihmeellistä apua on, että pääsin Kelan kuntoutukseen ja löytyi todella hyvät terapeutit, Alli huokaa tyytyväisenä.

SEURAKUNTA ANTOI MERKITYKSEN MUSIIKIN TIETOTAIDOLLE

Musiikki on tullut kuitenkin myöhemmin eri tavalla osaksi Allin arkea.

-Seurakunnassa, jossa aiemmin olin, pyydettiin soittamaan viulua. Silloin kaikki aiemmin opittu tieto

ja taito sai merkityksensä: Aina olin tykännyt musiikista ja nauttinut siitä, mutta ilo siihen tuli mukaan vasta myöhemmin, Alli analysoi ja kertoo nuoruutensa musiikkikasvatuksen ankaruudesta ja virheitä etsivästä opetusmentaliteetista.

Hän oli tähdännyt musiikkipedagogiksi, lauluopettajaksi, mutta sairauden pahenemisvaihe esti haaveet:

-Uusi sairaalajakso ja diagnoosi johtivat siihen, että yhteistyössä lääkärini kanssa päätimme hakea minulle työkyvyttömyyseläkkeen. Tämä tänä

raskaita ja sairaudet vieneet uskomattoman suureen pimeyteen kaikkien omien voimien karistessa, hän kokee, että mikään ei ole mennyt hukkaan.

-Musiikkipalvelustyöllä soittaen ja laulaen huomasi olevan suurta merkitystä toisille, vaikka itse ajattelin, että se on merkityksetöntä. Nimitän itseäni toipuvaksi perfektionistiksi, mutta myös minulle Jumala on sanonut, että minä annan sinulle tulevaisuuden ja toivon, Alli vakuuttaa.

Hän kertoo, että musiikin lahjalla varustetut ihmiset ovat usein hyvin herkkiä avautumaan ja sulkeutumaan opetustilanteissa.

-Olen miettinyt uutta yritystoimintaani suunnitellukseni, miten oppi menisi parhaiten perille sekä musiikkia harrastavalle että tavoitteellisesti harrastavalle. Ajattelen, että en tahtois toistaa ankaruutta, vaan uskon kannustamiseen. Opettajan on kyettävä luomaan rento tila, missä saa tehdä virheitä. Haluaisin auttaa nuoria kasvamaan omana itsenään, niin että musiikin tavoitteellisesta harrastamisesta huolimatta jäisi vapaus päättää alastaan ja urastaan.

ILO JA RAUHA ULKOPUOLELLANI, KRISTUKSESSA

Tänä päivänä Alli on Helsingin Markuksen luterilaisen seurakunnan jäsen, mutta tunnustavan kristityn perheen lapselle sinnekin on ollut suhteellisen pitkä matka.

-Vanhempani kävivät raamiksessa ja meidän perhe juurtui Joutjärven seurakuntaan. Itse siirryin Helsingin opiskelijavuosiinani Kansanlähetykseen ja Tuomasmessuun. Olin mukana myös Opiskelija- ja koululaislähe-

Alli Pitkäpaasi on harrastanut musiikkia pienestä pitäen.

vuonna alkanut kuntoutukseni päättyy myöhemmin, ja tällä välin minulle on syntynyt uusi haave opettaa toiminnalla viulunsoittoa tai muuten auttaa musiikinopiskelijoita, sekä ehkä myydä käsitöitä tai kotipalvelutyötä.

UUTTA AJATTELUA JA TOIVOA

Vaikka vuodet ovat olleet Allille

tyksessä ja lauloin Tuomaskuorossa. Vuonna 2017 löysin Lähetysshiippakuntaan, jossa minulle ehtoollinen ja sen teologia on tullut tärkeäksi. Pidän silloinkin oppia merkityksellisenä, vaikkeen ollut oikein perehtynyt siihen.

Aiemmin hengellisessä elämässä rasitti uskon ratkaisukeskeisyys, mikä vei lain alle aina tutkimaan itseään. Luterilaisuuteen tutustuessaan Alli kävi seurakuntapolulla. -Kun siellä sain kirjan ”Löysin luterilaisuuden”, maailmani kääntyi ympäri. Alli kertoo saaneensa avun uskonkriisinsä keskellä. Juttelin pastorin kanssa puhelimesta, esitin hänelle kysymyksiä pohdituttaneista asioista. Opin, että ilo ja rauha on ulkopuolellani, Kristuksessa.

SYNTISTEN SEURAKUNTA OPETTELEE ELÄMÄÄN TOISTENSA KANSSA

Konkreettinen ja todelta Markuksessa tuntuva seurakuntayhteys on Allille nyt korvaamaton asia:

Kesäjuhlassa Alli on toiminut muun muassa hetkipalvelusten esilaulajana.

-Olemme syntisten seurakunta, missä ihmisten hyvät ja huonot puolet tulevat esiin. Opettelemme elämään seurakuntaperheenä. Olen saanut tukea, ymmärrystä, lohdutusta ja kannustusta toisilta. Kun olen viikon pääosin yksin, yhteen kokoontuminen, uskon tunnustaminen seisten, laulaminen ja toinen toisensa näkeminen on vahvistavaa.

Hän kertoo, että messussa hän pystyy olemaan lepäämässä, hoidettavana. Herkkäsieluin typpi kaipaa konstailematonta puhetta:

-Jumala saa karsia oksaansa ja vahvistaa ehtoollisessa. Joskus olen pötköttänyt penkissä, kun olen ollut fyysisesti niin väsynyt omasta sairaudestani: Silmät kiinni oleminen ja kuuntelu ovat kuitenkin hyvin hoitavia. Välillä joudun jäämään sairauteeni takia kotiin, mutta kotiin tuotu ehtoollinen on ihmeellisesti vahvistanut. Minua varten siunataan ehtoollisaineet ja lauletaan yhdessä ylistys.

Alli uskoo, että Jumala on jo vauvana kasteessa ottanut hänet omakseen:

-Olen ollut hänen sylissänsä. Olen pyytänyt hänen tahtoansa, ja nyt olen löytänyt levon, rauhan ja vapauden. Tunnepitoinen kristillisuus, painostavat, yllyttävät puheet ja puheenvuorot saavat nykyään niskakarvani pystyyn.

Markuksen seurakunnassakin Alli on saanut palvella musiikin lahjallaan:

-Psalmikuorossa olen laulanut säännöllisimmin messuissa, valmistanut joitain kappaleita muihin tilaisuuksiin, ollut viululla mukana messun virsisäestyksissä. Joskus juhla-messuissa on ollut soitinyhtyeitä, joskus harvoin olen soittanut ja laulanut klassisia sooloja, jos olen jaksanut.

JOKAINEN SEURAKUNTA SOIMAAN HERRAN KUNNIAA!

Alli uskoo kaikessa rohkaisuun ja kannustamiseen. Niiden avulla myös seurakunnissa kanttorin ja musiikinjohtajan tehtäviin löytyy paikallisesti oikeat ihmiset:

- Hyvin moni varmasti ujostelee omien taitojensa esille ottamista, mutta jokaisesta seurakunnasta saattaa löytyä helmiä. Uskon, että moni

on arka tuomaan itseään esille hommissa, jotka kuuluvat ja näkyvät. Kuitenkin seurakunnan pitäisi olla perhe-mäisin, hyväksyvin tila, jossa saa palvelulla kykyjensä mukaan.

Alli muistuttaa, että kaikki messussa ja seurakunnassa, myös taitavimmin laulettu tai soitettu musiikki, soi Jumalan kunniaa:

- Ilolla otetaan vastaan se, mitä kukakin ehtii, jaksaa ja osaa, vapauden hengessä. Messumusiikki korostaa Jumalan sanaa. Alku- tai loppusoiitto voi olla esittävää, mutta ehtoollismusiikkiaan ei saa olla liiaksi esillä olevaa. Musiikki voi olla vanhaa tai nykyaikaisempaa, kunhan tyyli tai toteutus ei vie huomiota liturgiasta tai messusta. Eri seurakunnissa ja herätysliikkeissä on valtavia painotuseroja, mutta Lähetysshiippakunnassa musiikki ei nouse ihmistä ylemmäs, vaikka sitä arvostetaan ja sitä voidaan harjoittaa sille tasolle, millä se on. Ja joka laulaa, ruokoilee kaksinkertaisesti.

KOKEILEMAAN TAI VASTUUHENKILÖKSI?

Viime lokakuussa Lähetysshiippakuntaan perustettiin musiikkityön toimikunta, jonka jäseneksi Alli valittiin. Toimikunnan tarkoituksena on luoda rekisteri kunkin seurakunnan musiikkivastaavasta, niin että sitä kautta voidaan pyytää avustajia.

-Vastuuhenkilöt voivat koota ihmisiä yhteen ja tiedottaa. Minä rohkaisen mukaan ilman diplomitasoista tavoitetta. Mene rohkeasti kysymään neuvoa kokeneemalta kanttorilta, jos joskus olet soittanut pianoa. Kun säestää virren tai kun halutaan opetella psalmilaulua, sen ei tarvitse olla kirkkokonserttitasoista, vaan sillä ylistetään Jumalaa. Ehkä sinä voisit lähteä kokeilemaan, ja tulla opettelemaan yhteissoittoa leirille tai muihin epämuodollisimpiin tilanteisiin, Alli kysyy.

**"Samoin tekin, koska tavoittelette
henkilahjoja, niin pyrkikää
seurakunnan rakennukseksi saamaan
niitä runsaasti." 1. Kor. 14:12**

Henkilahjat, joita Paavali kehottaa tavoittelemaan, ovat Raamatussa toiselta nimeltään armolahjoja. Armolahja tarkoittaa Jumalan vapaasti ja armosta antamaa lahjaa. Se ei ole ansiolahja, pyhityslahja tai palkintolahja, vaan armolahja. Siitä, millaisia armolahjoja henkilöllä on, ei voi päätellä hänen uskonsa palavuutta. Jeesus ei ole kuin joulupukki, joka antaa lahjoja vain kilteille ja hyvälle lapsille. Armolahjat annetaan niille, jotka eivät niitä ansaitsisi.

Armolahjat eivät ole yksilökäyttöön tarkoitettuja lahjoja (kielilläpuhuminen on tähän ehkä ainoa poikkeus), vaan armolahjat on tarkoitettu seurakunnan rakentamiseksi. Siksi Paavali kehottaa monikkomuotoa käyttäen koko seurakuntaa pyrkimään saamaan henkilahjoja runsaasti. Koska armolahjat ovat tarkoitettut vain seurakunnan rakentamiseen, on kristityn, joka mieli saada armolahjoja, oltava osa viikoittaisen ehtoollisjumalanpalvelukseen kokoontuvaa seurakuntaa.

Armolahjoja eivät ole ainoastaan ne ihmisten mielessä ihmeellisimmät, kuten profetoiminen, kielillä puhuminen, parantaminen, voimalliset teot jne. Palvelemisen armolahja on kaikkia näitä suurempi, sillä Jeesus sanoo: "Suurin on se, joka palvelee". Sinun luonnonlahjasikin ovat armolahjoja, kun käytät niitä seurakunnan rakentamiseen. Ja sinä, joka olet Kristukseen kastettu, olet jo saanut armolahjoista sen kaikkein tärkeimmän, joka on "iankaikkinen elämä Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme" (Room. 6:23).

*Hartaus teoksesta Sano vain sana
Julkaisija: Suomen evankelisluterilainen lähetysyhdistys
kunta ja Suomen Luther-säätiö, 2017 (s. 336–337).*

Suomen Luther-säätiön tiedotuslehti

*Päätoimittaja: Joel Kerosuo
Toimitussihteri: Pauliina Pylvänäinen
Tilaukset: 050 5225 855
kanslia@lhpk.fi
Taitto: Asko Iso-Kungas*

*Kannen kuva: Erik M. Lunsford/LCMS
Paino: K-Print, Tallinna
ISSN 1457-9901
Nordea IBAN: FI59 1023 3000 2354 52
Rahankeräyslupa RA/2020/1666*

